

ЗАВОРУШЕННЯ БЕЗРОБІТНИХ

МІНЕАПОЛІС (Міннесота). — Підчас дебат міської ради над допомогою, під ратушем збиралася велика юрба, бо з яких 4,000 осіб, мужчин і жінок, які демонстрували галасливо за допомогою. Деякі демонстранти пробували вдертися до середини ратуша, а коли кордон поліції їх здержував, стали обкидати поліцію флашками, камінням, патиками, тощо. Покидаючи пожежники відмовилися помагати поліції проти юрби. Тільки при допомозі сапінного газу й палок успішно поліція відпирати напасників.

У заворушеннях покалічено тяжко 15 осіб, у тому числі 8 поліцей. Арештовано 30 осіб, між ними делегація до міської ради.

СКРЕНТОН (Па.). — У ратуші збиралася делегація з 50 безробітних мужчин і жінок та зажадала авдієнції з мейором міста, Дейвисом. Між ними і поліцією пришло до суперечки, а потім до бійки. Арештовано кілька осіб.

Поліція каже, що демонстранти приїхали скаргитися перед мейором на поведінку поліції підчас одної демонстрації безробітних.

ПЛАНУЮТЬ ПІДНИСТИ ДОХОДОВИЙ ПОДАТОК. ВАШІНГТОН. — Фінансовий комітет сенату прийняв уже проєкт підвищення податку від доходів за 1934 рік до 10 процентів.

Уряд має вже заповнення лідерів обох палат, що цей проєкт буде ухвалений. Уряд думає в цей спосіб збільшити свої приходи на 480 мільонів доларів.

ШЕ ОДНО СЛІДСТВО.

ВАШІНГТОН. — Комісія Мікстейтрової Торговлі пропонує конгресові розслідувати докладне слідство над злодійками в телефонічних промислах.

Іде передовсім про надзвичайний вплив у телефонічних підприємствах для високих платень директорам. Комісія подала список 22 осіб, котрі мають понад 20,000 доларів річної платні від Американської Телефонічної й Телеграфічної Компанії. Президент Гіорда бере 206,000 доларів на рік, а 5 віце-директорів по 41,000 до 74,000.

За обчисленнями комісії, конгресове слідство над ними промислом буде коштувати від пів до мільона доларів.

РОЗВАЖЕНІ СЕНАТОРИ ВЖЕ ПОГОДИЛИСЬ. ВАШІНГТОН. — Сенатори Кларк, Лонг і Гарісон, котрі у четвер сварилися так завзято, що мало до бійки не влязши, в пятницю відкинули гострі слова на адресу противників та погодилися, щоби їх слова були викреслені з протоколу нарад сенату.

ШЕ ПИТАННЯ ПРО ВИБУХ НА БЛЕК ТОМ.

НЬО ЙОРК. — Джеймс Ларкін, відомий айрський робітничий лідер, зложив у комісії для розслідування претензії проти Німеччини, котрі виникли за експлоатів вивохувих матеріалів на острові Блек Том коло Джерси Сіті 30 червня 1916 року, записаний звання, з яких виходить, що вибух викликали німецькі шпигуни, які працювали проти альянтів в Америці.

Ларкін, котрий тепер є в Ірландії, каже, що він знав наперед про цей вибух. Він подає навіть деяких шпигунів Німеччини, а між ними якогось Умшангеля, котрий нині є близьким дорадником Гіллера.

За цей вибух процесуються тепер різні люди й підприємці проти німецького уряду за заплачені відшкодування в загальній сумі 40 мільонів доларів. Вибух убив 4 особи, покалічив кілька десятків інших та зробив шкоди в маетку на кілька мільонів доларів.

ПРИГОДА ІНЖИНА-ЛЕТУНА.

БОГОТА (Кольомбія). — Дня 10 березня цього року пропав великий пасажирський літак "Бон Грон", що літав з пасажирами й поштою понад гори Анди. Літак летів з Кібо до Картаго понад округ Чико, в котрому добувають багато золота й платини, які потім часто перевозять літаком. На літак були 4 особи, а саме пілот капітан Волтер Гек, його помічник, інженір добування золота Маршел, урядовець Суїга й один Німець.

У четвер, 5 квітня, летуни майнерського підприємства Маршела знайшли літак у коломбійському повіті Вале. На літак знайдено, як відразу донесено, 5 осіб. Тимчасом до Боготи приїхав виступ від одного індійського племені вістку, що в прайсах знайдено інженіра Маршела.

За якийсь час Маршел справді добився до Боготи. Він каже, що його літак був великий лядунок золота. Він упав на горі підчас бурі. В випадку два пасажирів загинули на місці, а капітан-пілот та його механік вижили з легкими ранами. Маршел та Німець мал поломили руки й ноги, а Маршел мал тяжку рану в нозі. Обидва летуни пішли в різні боки шукати помічі. Й не вернувшись, товариші лишилися на літаку з хорим Німцем і неживими Маршелем. Німець помер з ран по 4 дні. По двох тижнях, як летуни верталися, Маршел вибрався з літака та пішов в де шукати людей. Його знайшли Індіани, які шукали золота по старих гробах.

БЕЗРОБІТТА НАЙБІЛЬШЕ ДОКУЧАЄ МАНІТОБИ

Зі всіх провінцій Канади справа безробіття найбільше дається в знаки Манітоби. Кожний десятий мешканець у тій провінції живе на реалії, внаслідок чого видатки на ту ціль нарастають до великих сум. Міжним фінансовий стан провінції є засадний, щоби поносити такі великі видатки.

БЫД САМА НЕ ХОДИТЬ.

Генрі Симоні у Нью Йорку, котрий мал роботу в "Адміністрації Горюжаних Робіт" стратив її з дня 1 квітня. Страшати що працю, він шукав другої. Вертаючись у четвер домі, з такого пошукування роботи, він довідався, що його 4-літній син випав з вікна на 5. поверсі й убитий. Цей випадок так його зворушив, що він не міг дати поліції ні одного слова висноження. Коли поліція й детективи на поліційній стації довідалися про нещастя Симоні, вони зробили для нього збірку на кошти похорону.

ЗНОВ БОМБА НА КУБІ.

У будинку Кубанської Телефонічної Компанії вибухнула в середу рано бомба. Вибух ушкодив електричні проводи й газіві рури та скалічив небезпечно одного поділля в двох жінках.

У канцелярії "Ель Паїс" понавстав пожеж. Причина пожежі невідома. Поліція припускає, що пожежу підложив Д. Майже зовсім знищено.

РОЗУМНА ПРОМОВА КОНСЕРВАТИВНОГО ПОСЛА.

В домініанській парламенті Канади вилослов розумну промову консервативний посол з Манітоби, Джеймс Стіт. Він домагався загального зменшення процентів на 33 й 1/3 допотерпіної висоти. В тій цілі повинен бути прийнятий відповідний акт. Крім того домагався створення фонду в сумі 100 мільонів доларів для "реконструкції пручеринг борів", щоб ожиттви пульс економічного життя. Цінава його відповість всімляким краснословам:

"Справи стоять эле, — говорив посол Стіт, — і без огляду на те, які промови вилословлюються в цій палаті — без огляду на те, скільки й як ми покинуємося на піонерського духа, як кажу, що все, чого ми потребуємо, це піонерський дух у законодавстві, дух неустрашимости, дух, який не буде вверсто стояти при теперішнім і уважати його неперушним."

Видно, що західні консерватисти глядять ішими очима на потреби Канади, ніж їх колеги зі сходу.

ДВА РОКИ ТЮРМИ ЗА ТРИ "ТАЯНИ".

Суддя Кемроз в Альберті засудив на два роки в'язниці Джана Обурна, фермерського робітника з Делавара, за те, що він нічо положив на залізничній трі замінодорозі порог ("таяни"). Засудження хотів тим способом спричинити заміну катастрофу сніпярського поїзду між Вінніпегом і Едмонтоні.

ПАРЦЕЛЯЦІЯ В БЕРЕЖАНЦІНІ.

Земельний уряд у Теріполі дозволив розпарцелювати посасти гр. Потюцького в таких селах бережанської пов.: Саранчуки 162 га, Жуків 39 га, Вілхавіць 17 га, Біше 39 га, Козівка 39 га. Разом мають розпарцелювати в тих селах 269 га.

ЗЛОВЖИВАННЯ У ВІСЬКО-ВІЙ ДРУКАРНІ.

Окружний суд у Варшаві розглядав справу дефальтації у військовій друкарні. На лаві обвинувачених засіли управлітель друкарні Бартошечин, три експедієнти й одна касієрка. Зловживання тривали два роки і вкрадено поверх 30,000 зл.

ХОЧЕ ПІМСТИТИ СМЕРТЬ САНДИНА.

Д-р Педро Сепеда, бувший представник недавно вбитого генерала Сандина, почав організувати в Мексику групу за помщення смерті Сандина та зломання панування так званої національної гвардії в Нікарагуа. Сепеда каже, що ця національна гвардія так опанувала Нікарагуа, що навіть її президент є просто в'язнем гвардії.

МАЛІ ПЛАТНІ ПРИЧИНЮЮ ЗЛОЧИНУ.

В Монтреалі відповідав перед судом за крадіж \$1,194 касієр Канадійського Національного Банку, Дж. Лайбберт. Виявилось, що він мал 11 доларів тижневої платні. З того приводу суддя заявив, що "дефекти фінансові інституції платять своїм робітникам такі малі платні, що вони мусять красти, щоби вижити". Обвинувачений спротивався ту суму на протязі двох літ.

НЕРОЗУМНІ ЖАРТИ.

В Ярославі, в казармах 10-го полку артилерії рядовик Василевич нібито з жартів залучив електричну струю до кишки від дверей. Рядовик Іван Баран, що саме вхолод до казарм, вхопивши за кишку, плав на місці трепом від пораження. Василевич арештований.

ЖЕРТВА НАУКИ.

У Мой умер бельгійський радіолог, д-р Морліс. Патолог, як тому подарився він був тяжко хворим довідався і на того часу атравіт здоров'я. Проте працював даліше й попарився ще кілька разів. Останньою два роки тому товариші д-ра Морліса вислали його на відпочинок, бо думали, що він хворіє, але він неслухав вернувся і після 30 літ довідався від ультрафіолетових променів вмер у своїй такій лабораторії.

АРЕШТУВАЛИ ФАБРИКАНТА ПЕТАРД.

Поліція в Будапешті арештувала 22-літнього робітника Йосифа Піса, котрий признався, що фабрикував і підкладав петарди, які недавно знаймали під дверми багатьох домі. Підчас ревізії в його хаті знайшли багато вивохового матеріалу до фабриканта Петарда. Устигали, що Піса є членом комуністичної партії.

ЖАХЛИВЕ САМОВЕВІСТВО БЕЗРОБІТНОГО.

В Пабінніх біля Лодзі був майстер ткацький Малювський уже довгий час без праці. Це довело його до такої розпачу, що кілька днів тому розтав собі бритву нерво і потав нею собі кутурці. Нещасного прихилила на цьому ж кишка, але врятувати його не вдалося.

КРАДУТЬ ТАК КРАДУТЬ.

Нові грошеві зловживання викрив у львівській електричній у звязку з реорганізацією системи інкасування грошей за електрику. Зловживань допускався довший час інкасент Огарек, що користувався доброю опінією зверхньої влади. Він інкасував гроші за електрику від урядових установ, що платять високі рахунки в кількох ратах у році. Висота державдованих грошей покищо неустійнена.

ПРИСУД У СПРАВІ БЕЗЗАЛКОГОЛЬНОГО ПОРТЕРУ.

У Львові закінчилися судово розправа проти буюного моряка Шаваляка та товаришів, обвинувачених за невірності в підприємстві безалкогольного пива. Сем Тарасовського й Ар. Горювіча суд ульвівський. Ульвівський тек Шаваляка від змуду акту обвинувачення відносно його участі в "Портєрі", зате признали його вищим спроневерієм судових депозитів і під роблення урядової послива. За це вприсудили йому на кару 3 літ в'язниці й утрату горюжанських прав. Буюного посла Лийського признали винним обману в кількох випадках і засудили на два роки в'язниці. На основі амністії кару йому зменшили до половини, та засудили на утрату горюжанських прав.

ЦВІНТАРНІ ПІНИ.

Перед кількома днями якийсь цвинтарний гієні дїбрався до гробівця пок. Петра Луна на цвинтарі у Зєсінці, розблиз домовину і виврива покійному золоті зуби. Тому, що не вперше так скоїлося у Зєсінці, як подія викликала серед тамошнього громадянства велике вражіння.

НАГРОБНИК НА ЛІШТАНІ.

З Оломушу повідомляють, що в недалекий місцевості Предмост відбулася екакуційна-арожад нагробника на цвинтарі. Родина Осина Дворачка наслідком банкрутства не могла заплатити за нагробник на мінеральній фирмі, яка його поставила. Фірма заскаржила до суду й на основі судового присуду не знайшавши іншого прохотця, переслала ліштаншу дократу нагробника. Знайшовся купець, що зложив ліштаншу шину і забрав нагробник.

МАСОВА ЛІКВІДАЦІЯ ШКІЛ У КИТВІ

ХАРКІВ. — Харківські "Вісти" оголошують величезний список різних шкільних установ, які будуть перенесені з Києва до Харкова, або до інших міст на Україні, або будуть шкільково зликувані. Все це в звязку з перенесенням столиці совітської України з Харкова до Києва.

КУЛЬТ ШЕВЧЕНКА НА ЧУЖИНІ.

— РИГА (Латвія). — Ризький часопис "Севодня" помістив довгий опис Шевченківського свята, влаштованого латвійсько-українським товариством у Ризі. Ранком відірвалося паннахид, а ввечір відбувся концерт з нагоди 120-ліття народили великого поета. Реферат про життя й діяльність Шевченка вилослов латвійською мовою І. Мехин. Був і реферат українською мовою. В концертній частині програми виступили самі знамениті артистичні сили. Гарне вражіння робила саль, декорувана в українському стилі артисткою-маларкою Н. Лаже, яка спеціально на це свято намалувала портрет Тараса Шевченка. Вечір закінчився спільною ввечерю.

ЧЕСЬКЕ ПРИЗНАННЯ УКРАЇНСЬКИМ ТАНКАМ І ПІСНІ.

ПРАГА (Чехословаччина). — Минулого року відбулося в Сєдле на Мадяричній світове пастасе Джемборі, у яким виступили українські пастасуни з Пикарпаття і заступали одинокі українські національні барани. На тій Джемборі виступили ті пастасуни і з українським співом і танками. Про це Джемборі видав теор Союз чеських пастасун, "Репортаж", у яким гарними словами змальовує високу культуру української пісні й українських танців.

НА УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ ГОВОРЯТЬ ТІЛЬКИ ПО ЧЕСЬКИ.

УЖГОРОД (Пикарпаття). — Часопис "Вперед" пише: Почта є уряд, що обслуговує маси людей. Більшість насасення Пикарпаття — це Українці. Але запитаєте на почті, чи багато урядників знають нашу мову? Кожний говорить тільки по чеськи. Ми не потребуємо таких урядників, які не шанують нашій мови. Це елементарна пошана до народу, який утримує тих урядників, дає їм заробіток, а вони платять за це незнанням та чехізацією. Українці мають домагатися на почті пошани до своєї мови, а почтовий уряд мусить негайно звільнити тих урядників, які не знають мови нашого народу. Урядники є слуги насасення. Ми не потребуємо таких слуг, які не вміють з нами говорити.

ТЕЛЕФОНІСТКИ НЕ ЗНАЮТЬ, ЩО ТО Є СОРОК.

УЖГОРОД. — "Вперед" подає: В головному місті Пикарпаття, в Ужгороді, телефоністки не знають не тільки української мови, але навіть чеської. Зверніться до централі по українській, щоби вона вас злучила з кимнебудь, і звідти почуєте здивування. Не розуміють, що то значить "сорок". Або злучать вас з тим, кого не потребуєте. Нас дивує поведінка почтового уряду, який нічого собі з того не робить, а приймає на службу телефоністки, які не хочуть знати нашої мови.

ПОРАДА, ЯК ПОВЕДИТИСЯ З УКРАЇНСЬКИМИ СЕЛЯНИМИ.

ЯСІНЕ (Пикарпаття). — Тепер ясно, чому наших селян на Пикарпатті виморюють голодом. Можна про це довідатися з листа, який вилася йсінський нотар Манкович до окружного уряду в Рахові. В тім листі цей нотар викладає отверто й спокійно свою тактику, як треба поводитися з українськими селянами. Каже, що їх треба морити голодом, бо "тоді Русини поведуться добре з панями, шанують уряди, хочуть від них щось дістати. Кожий Русин нагородований, живе в достатках, тоді робить опозицію, а біда кожного робить скромним". Так відповів нотар Манкович на запит уряду про вплив економічної кризи на насасення.

НІМЕЦЬКІ МАНЄВРИ НАД РЕНОМ.

КОЛЬОНА (Німеччина). — Не звачаючи на виразну заборону Версайського договору відбувати військові маневри на лівім боці Рену, Німеччина проголосила насасенню міста Кольоні й околиці, що вночі, 18 квітня, відбудуться маневри піхотного флоту. А внаслідок буде це оборона міста й насасення перед атакою літаків. У відпові віднао насасення не виходити на вулиці та погасити всі світла.

ДЕНАТУРАЛІЗАЦІЯ ПШЕНИЦІ.

РИМ (Італія). — Дорада комісії для установа пшеничної продукції пропонує державам віднести шину на пшеницю в такий спосіб, щоби насасення запасної пшениці денатуралізувати, себто зложити її невикотною для людського вжитку. Того лисе є нищю головною для безробітних й злидох. Комісія є теж проти тих держав, які докості імпортувати пшеницю, а тепер хочуть за вську шину стати самовистарчальними і продукувати стільки пшениці, скільки їм треба.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ШКАГО, ІЛЛ.

Остання пригада.

В дні 10 квітня мають усі свідомі й карні українські громадяни стати до виборчої урни і покласти знак хреста під рубрикою "County Commission" на 16-ті місці. Це значить, що тим вони сповнять свій національний і громадянський обов'язок, бо голосуватимуть на назначеного шкатоульськими Українцями кандидата: РОМАНА СМУКА. Нагадаємо, що 10 кандидатів із 38 кандидатів демократичної партії на повітове комісарі, які відстануть найбільше голосів, відстануть номінацію. По англійськи буде виписане ім'я українського кандидата так: "Roman I. Smook".

ПАСЕИК, Н. ДЖ.

Зі свята Ольги Басараб.

Стараним сестрицтва ім. Ольги Басарабової відвідувало в нас десятьліття смерті Ольги Басараб, а саме 11. лютого ц. р. Це перший раз в історії Пасейку відвідувано цей день силами самого жіноцтва і дівоцтва. Перед концертом увечір відправлено панахиду по б. п. Ользі з відповідною проповіддю о. С. Мусійчука, а потім відбувся святочний концерт. Співав хор сестрицтва, хор дівочий і шкільний; всі під орудою о. С. Мусійчука. Були відповідні солі і декляції і дуети, а зворушливий гарний реферат виголосила пані Мирослава Мусійчук. Збірку в церкві і суми \$10 вилано через Обеднання на бовну акцію.

Учасник.

СПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ.

У вірні Мусія Степанчука "У страсти" ("Свобода", ч. 81, з 6-го квітня 1934) в першій рядку другої строфи надруковано: "В пам'яті й молитві", а має бути: "В пам'яті й молитві Спасителя Великого".

Антін Чехов.

МАКСИМОВЕ НЕЩАСТЯ

Максим Торчаків, поселенець із Бердичівки, що взяв в оренду Долину, йшов саме з колодою жінкою з церкви, де поспівали жінки. Сонце ще не зайшло, одначе на сході зачорніло, зазолотилося, уривки, що геть догори вкрилися, небесну синицю, стали розкошуватися. Було тихо. Це й пашаки не будилися. Лише перепелки піднімалися. Зрештою в усьому степу не було ніякого життя.

Торчаків йшов і думав, що нема більшої веселости ні свят на бід Вокресення Христова. Недалеко оженився і отже його перші свята разом із жінкою. Все йому виглядало радісно й весело. Думав про свою хату й все було гарно, в порядку. Поглядав на жінку й бачив, що вона гарна та приємна. "Тому й кажуть на сьогоднішній день великдень", сказав.

На половині дороги до дому побачив осідлого коня, як пасся на тамтогорічній степині.

При самій дорозі сила злиднаний червоної козак.

Христос воскрес! — озвався Максим.

— Воістину воскрес! — відповів йому козак і не ворохнувся.

— Де лежеш?

— Додому, я вислухав у вітську.

— Чогож сидиш тут?

— Шож маю робити? Я хорий, тяжко мені в сідлі.

— О, ти нещасний! Маємо таке велике свято, а ти тут хорий! Краще булоб, колиб ти був лишися в селі. Що тут пінеш?

Козак підвів голову із змученими, болючими очима. Ганував на Максимів віз.

— Ви вертаєтесь з церкви? — спитався.

— Так.

— Я мусів лишитися серед дороги. Бог не дав мені прощавати свято Христового Вокресення. Тепер мені треба би далі в дорогу, та воно мені ніяк не вдається. Щоби ти мені дав боляй трошки паски, аби я так відсиджував Великдень.

Паски? — спитався Торчаків. — Чекай, зараз доставлю.

Максим почав шукати в кишені, та не міг знайти.

— Диви, навіч на збитки, нема ножа. Може ти маєш? Не можу рукою вилотити, бо ціла зіпсувалася би. Пошукай, може маєш.

Козак із трудом палився та палився до сідла по ніж.

— Це що? — закричала Максимові жінка. — Не схоже, щоб паскути паски! Що сусиди скакали, бачили, що ми вертаємося до хати з напівчотою паскою? Хай іде в село, там у людей відсиджує Вокресення.

— Жінка вирвала Максимові паску з рук. — Це — кажі — не є значний хліб, щоби ми його серед дороги крали.

Свячену паску їмо лише в хаті.

— Козаче, не візьми мені за зле! Бачиш, що господина прийшов трохи до себе. Колиж усі впрістої та вив першу скибку священного хліба, жалісно ганував на жінку: — То недобре жіно, що ми тому козаків нічого не дали на свято.

— Бач його! Що з тобою? Чекає знаєш, що священного хліба не вільно ламати серед дороги. Тепер, коли ми вже паску розкрили, тепер кожен може її дістати, навіть і твій козак, коли би був тут.

— Я знаю, одначе ми не повинні хліб його так оставити. Він хорий нещасник і далеко від своїх.

— Ти бідний, нещасний. — сказав якийсь чверть години пізніше, як відвернувся, та іже його не вилати. Бог знає, чи не вмере він серед дороги! Ми такі. Лизавето, повинні були дати йому священної паски, щоби й він знав, що то свято.

Нині Великдень. Ох, як згадаю ті давні дні, як то було Там на Україні, в рідній стороні. В радости жило усе село.

В Великдень вранці дзвонили, Немов той вищий голос небес, Люди спішили в церкву з пасками, Стрихили вигнали: Христос воскрес!

— Христос воскрес! — в церкві співали, Аж гомонили гом неба; Люди раділи, дзвонили дзвоником, О, що за радість, що за краса!

Поспівати паски, співають до дому, Щоб там з рідною засісти враз, Богач, чи бідний — кожний радіє, Бо для всіх нині Христос воскрес.

На майдан церкві зішлись дітвара, Танок, гайку вже звели; Співають пісні і по давньому Вони стрічають свято весни.

Так ті картини стоять в умі Давних минулих мить утіх, Думка полила на Україну До рідних моїх, до любих стріх.

Козаків на силу випив пів скринки чаю і ніяк не міг істи.

Після того, як перекурили, пішли спати. Коли Лизавета пробудилася дві години опісля, побачила чоловіка, що стояв при вікні да дивився на подвір'я.

— Ти вже встав? — спитала здивована.

— Сон мене не береється. Ех, Лизавето, може той козак був десь на віні, там утратив здоров'я, а ми йому жалували такої дрібниці. Ми повинні були взяти його з собою, привезти його додому та тут погостити його, а ми оставили його серед дороги, навіч прощака.

— Ти все своє. Дай уже собі спокій з тим козаком!

— Кузьмо, — сказав господар — остав той гармонію. О, сіданий свого тай іду до Кривої Доліни. Там знайдемо хворого козака. Дай йому це та спитайся, як там його здоров'я. Може він усе ще там.

Максим ждав найкраще. Ждав довго й не міг висидіти дома. Осідлав коня та вийшов на стрічу парубкові. Стрівну його недалеко доліни.

— Шож там, бачив ти того козака?

— Нема його ніде. Може відійшов уперд.

— Якжеж то може бути? Максим пішов у село.

— Люди, чи не бачили ви хворого козака? Мусів сюди переходити. Має свого коня. Селяни видивилися на нього.

— Не було ніякого козака. Хто вибирався би в такий святочний день? Лише поштар переходив і більше ніхто.

Шойно поспівали Максим вернувся додому.

— Нічого не вілю, сказав до жінки. — Той козак ніяк мені не сходять з голови. Все думаю: а що, як Бог хотів так час виробувати та перекошати, як ми христині, тому писав нам віглого в подоби козака? Таке трапляється. Далеб, Лизавето, ми обоє не добре зробили.

— Що мені без перестанку кадець з тим твоім козаком? — відповіла йому сердито жінка. — Надоїло мені вже мершню молотити.

— О, ти не маєш милосердяного серця! — відповів Максим і пильненько дивився на жінку. Не обідав і став жіноці

Торчаків на силу випив пів скринки чаю і ніяк не міг істи.

Після того, як перекурили, пішли спати. Коли Лизавета пробудилася дві години опісля, побачила чоловіка, що стояв при вікні да дивився на подвір'я.

— Ти вже встав? — спитала здивована.

— Сон мене не береється. Ех, Лизавето, може той козак був десь на віні, там утратив здоров'я, а ми йому жалували такої дрібниці. Ми повинні були взяти його з собою, привезти його додому та тут погостити його, а ми оставили його серед дороги, навіч прощака.

— Ти все своє. Дай уже собі спокій з тим козаком!

— Кузьмо, — сказав господар — остав той гармонію. О, сіданий свого тай іду до Кривої Доліни. Там знайдемо хворого козака. Дай йому це та спитайся, як там його здоров'я. Може він усе ще там.

Максим ждав найкраще. Ждав довго й не міг висидіти дома. Осідлав коня та вийшов на стрічу парубкові. Стрівну його недалеко доліни.

— Шож там, бачив ти того козака?

— Нема його ніде. Може відійшов уперд.

— Якжеж то може бути? Максим пішов у село.

— Люди, чи не бачили ви хворого козака? Мусів сюди переходити. Має свого коня. Селяни видивилися на нього.

— Не було ніякого козака. Хто вибирався би в такий святочний день? Лише поштар переходив і більше ніхто.

Шойно поспівали Максим вернувся додому.

— Нічого не вілю, сказав до жінки. — Той козак ніяк мені не сходять з голови. Все думаю: а що, як Бог хотів так час виробувати та перекошати, як ми христині, тому писав нам віглого в подоби козака? Таке трапляється. Далеб, Лизавето, ми обоє не добре зробили.

— Що мені без перестанку кадець з тим твоім козаком? — відповіла йому сердито жінка. — Надоїло мені вже мершню молотити.

— О, ти не маєш милосердяного серця! — відповів Максим і пильненько дивився на жінку. Не обідав і став жіноці

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

АМЕРИКА БОЛЬШЕВИЗУЄТЬСЯ.

Голова Ньюйорської Сейтвой Торговельної Палати виспався перед місячними зборами зі страшими острогодами. Мовляв, Америка большевизується.

Большевизацію додаче він у тому, що федеральний уряд нині береться регулювати приватний бізнес під багатовою оглядом. Це в нього вже на досвіді большевизацію.

Чому саме большевизацію? Тому, що йому хотілося охрестити що осоружу йому регуляцію якимось "огидним ім'ям". Та чи це вже робить з Рузвельта та його помічників Сталіна?

Кажуть, що Линколн десь раз, позичив страшне ім'я на зовсім невинну річ, спитав переполоханого співбесідника: "Скільки коров ми будемо мати, коли маємо чотири корови та одного коня й назвемо коня коровою?"

"Будемо мати п'ять коров!" — відповів запанік. "А я думаю", каже Линколн, "що востак будемо мати чотири корови й одного коня".

ТРЕБА АЛЯРМУ ДЛЯ ОСЯГНЕННЯ ЦІЛИ?

Та президентники Торговельної Палати, що називав регуляцію бізнесу кодексами большевизмом, присвчувала певну велику ціль: він хотів звернути увагу американського громадянства на гіршу небезпеку з такої регуляції.

Та чи може це щось називати немило річ злобною назвою?

Кажуть одні: не треба вбити пса: вистарчить крикнути, що він скажений.

Та інші пригадують історію про пастуха, що любив собі страшити людей криком: "Ратуйте! Вовк!"

ЦЕ БУЛАБ ОДИНОКА ПАРТІЯ.

У Чехословаччині організується партія довжиків.

В Америці такої партії не організують, бо американці вірять, що в краю повинно бути щонайменше дві партії.

КОНГРЕС І КУЛАК.

На переслухання фінансового комітету сенату над справою існування одного податкового урядника покликаний на переслухання свідок обійняв прийому на засідання сенаторови Лонгови, що він вибрав його ще аліше, як його вибрав недовго на Лонг Алленді. Сенатор Лонг чув що погрозу, казав записати і до протоколу парад і вийшов другим американцем, щоб не стрінувся з подковником, який дав йому обідку.

На другий день у повний палаті сенату сенатор Кларк, коли сенатор Лонг закінчив його брехню, заявив, що він готов аргументувати з сенатором Лонгом це питання особисто, як у цій палаті, так і поза нею, кождої хвилі.

Сенатор Лонг на коридор не вийшов і кова не знімав.

Чи у сенаті теж держаться правила: де дають, беріть; де б'ють, тікайте?

ЗА ВІДЗНАКУ ВЕТЕРАНСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ.

Підчас своєї перепанки з сенатором Лонгом сенатор Кларк спитав Лонга, на якій основі він носить відзнаку організації "Ветеран чужого воєни", коли сенатор Лонг, як Америка виповня війну, сховався під ліжко?

Сенатор Лонг пояснив, що ця організація зробила його почесним членом, і тимсамим він має право носити її відзнаку.

"Якщо не правда", відповів сенатор Кларк, "то я виступаю з організації".

Лонг доказував, що він не пішов на війну, бо мав жінку, двоє дітей і \$400 догуг.

Якби не знали, що сенатор Лонг любить побитися, то можна би було припустити, що він не пішов на війну, бо знає, що війна не рішає, що має саушність, а тільки, хто довше витримає.

МІТИНГ ВІДПІВ У.Н.СМОУЗА

БАЛОН, Н. ДЖ. Бр. св. Арх. Мухала, віл. 213, повідомляє всіх членів, що каталічний мітинг відбудеться 10 квітня, в галі церковній, 28-й 23 вул. На цей мітинг повинні виступити кожен член, бо маємо великі справи до полагатися. Пригласується доучити членів, щоби виступили своїми словами. — Юрій Бонка, пресид; Микита Пашков, кас; Андрій Бірн, секретар.

ВЕЛИКДЕНЬ

Там на Україні — не так там нині: Нема там паски, ні писанок, Голодні діти хліба, благають, Там голод, горе пішли в танок.

Ща-Україна, мов та Голгофа, Сізнай і кров'ю вже просікала. Вжеді руйни, вєсели немоді: Там смерті збриває свої жила.

Волю України каменем вєрмили, На її гробі покладай печаті: Москалі, Ліхви, Румуни й Чехи — Каті України гроб сєржотакі.

Приїде година і хуртовина, Народу гиніть страшний ураган, Тромом поєссе по всій Україні — Не буде ласки катиним катам.

На руїнах встане Україна, Осиня світлом побилі й слави; Трєснуть каїдана, зєснуть кордоні, Вороги зникнуть із держави.

Тоді в соборній вільній Україні Голос казачий до самих небес, Голос мотунїї слави й побди Пильного злєху: Христос воскрес!

Катерина Маланчукова.

Нині Великдень. Ох, як згадаю ті давні дні, як то було Там на Україні, в рідній стороні. В радости жило усе село.

В Великдень вранці дзвонили, Немов той вищий голос небес, Люди спішили в церкву з пасками, Стрихили вигнали: Христос воскрес!

— Христос воскрес! — в церкві співали, Аж гомонили гом неба; Люди раділи, дзвонили дзвоником, О, що за радість, що за краса!

Поспівати паски, співають до дому, Щоб там з рідною засісти враз, Богач, чи бідний — кожний радіє, Бо для всіх нині Христос воскрес.

На майдан церкві зішлись дітвара, Танок, гайку вже звели; Співають пісні і по давньому Вони стрічають свято весни.

Так ті картини стоять в умі Давних минулих мить утіх, Думка полила на Україну До рідних моїх, до любих стріх.

Ловевь.

— На заїдець, якого ти застрілив, я знайшла карточку з цифрою 150.

— То зовсім у порядку. Це година, в якій застрілив того зайця!

Оптиміст.

— Ти шукаєш гараждо? А я не знаю, що ти маєш авто!

— Я не маю авто, та вчора я купив собі авто добродійної лотерії, якої головни виграла — автомобіль.

— Мій жіноці тамтої почнісно, що вона віддана за мільйона.

— Боже, які ви щасливі! Мій жіноці здається це й на ялі!

